

AZ EGYESÜLT VILÁG HETE - 2010

Az egész világra közvetített internetes adásban a szlovák és magyar fiatalok arról meséltek, hogyan próbálnak kiállni a testvériség mellett a hétköznapijainkban:

Veronika:

Kassa Szlovákia keleti részén fekvő város, ahol szlovákokon kívül számos más nemzetből élnek itt emberek, szám szerint legtöbben magyarok. Öt évig tanítottam az itteni konzervatóriumban. Az én osztályomban is tanultak magyar gyerekek. Időnként adódtak kommunikációs problémák, vagy olyanok, amelyek a dolgok különböző látásmódjából fakadtak, és mások voltak a megoldási javaslatok is. A szlovák tanulókhöz képest kisebbségben voltak. Gyakran levontam a következtetést milyen jó lenne magyarul tudni, hogy jobban megértsem őket, és mélyülhetne a kapcsolatunk ezáltal is. A nehéz helyzetekben arra gondoltam, hogy minden kultúrán és nyelven túl létezik a szeretet és egymás megértésének kultúrája. Ebben segített a művészet, maga a zene is. Próbáltam jó légkört kialakítani a diákok között, hogy ne az éleződjön ki, ami megosztana őket, hanem az a pozitív, ami összeköt.

Ez többlet időt jelentett, amit a beszélgetésekre szántam mind a szlovák, mind a magyar gyerekekkel. Sokszor nem volt könnyű döntés, de most már látom, hogy megérte, mert nem csak a tanulókkal, hanem azok szüleivel is szép kapcsolatok alakultak. A szalagavatói bálón pont egy magyar anyuka segített nekem a legtöbbet. Megtapasztaltam, hogy a szeretet ledönti a gátakat, és örülök, hogy mindkét nemzetből tehetséges tanulóim vannak. És annak is nagyon örülök, hogy éppen a mi iskolánk adott helyet az első magyar-szlovák kulturális estnek.

Ágoston:

Magyar szakos hallgató vagyok Budapesten. Ebben a közegben mindenki nagyon érzékeny azokra a kérdésekre, amelyek a nemzeti hovatartozást és a népek közötti párbeszédet érintik. Az egyetemen van szlovák tanszék is, jól ismerjük az ott tanító tanárokat. Kapcsolatban állunk néhány szlovák iskolával is. A párbeszéd egyik fontos mozzanata volt, amikor 2007-ben a magyar és a szlovák köztársasági elnökök egyetemünkön találkoztak. A díszterem zsúfolásig megtelt fiatalokkal, mindannyian nagyon örültünk ennek az eseménynek. Néhány hónappal később hallottuk a hírt, hogy Szlovákiában hatályba lépett a nyelvtörvény, amely a kisebbségi nyelvek nyilvános helyen történő használatát szabályozza.

Hirtelen megváltozott a légkör a csoporttársaim között, és az egész egyetemen. Attól kezdve minden nyelvészeti órán szóba került ez a téma, a tanárok is hangoztatták a véleményüket, környezetemben sokan kifejezték ellenérzésüket. A fájdalomon túl mindebben egy új kihívást is éreztem: képes vagyok arra, hogy most is a párbeszéd embere legyek? Képes vagyok arra, hogy békét vigyek mások közé, ha bennem sincs béke? Azonnal világossá vált, hogy nem „kis” dolgról van szó, mert a testvériség melletti elköteleződés mindig sokat kér, ami nem merülhet ki a tanáraimmal való kapcsolatban, vagy iskolák közötti formaságokban.

Pontosan ebben az időszakban történt, hogy néhányan összeültünk, hogy ötleteket gyűjtsünk az Egyesült Világ Hetére vonatkozóan. Szinte kirobbant az ötlet: miért ne szervezhetnénk egy közös napot, szlovák és magyar fiatalok együtt? Abban a pillanatban, hogy ezt elhatároztuk, öröm töltött el minket, hogy az egységet építhetjük. Egyetemista társaim közül többen is ülnek most itt a sorok között...